

suureen vapauden taisteluun. Tähän on heikkojenkin juhaus, tuumi vanhus.

Isä tyttönsä kanssa jätteli hyvästit ja pöytäsi kotiaan.

Tuli syksy ja mummuun huolo korjasi. Martta isänsä kanssa oli myös saattamassa mummuun hautaan. Tyttö hätkähti, kun katsoi kiristystä leppävään vainajaan. "Isä, mummuun silmät ovat painuneet niin syvälle päähän." "Niin on," vastasi isänsä.

Musta luodoista oli arkku tehty niin harvaksi, että raosta voi helposti nähdä arkun sisälle. Ei ollut loistavat hautajaisetkaan. Yksinkertaisilla kärryillä hevosen vetäminä arkkua kōretettiin hautausmaalle. Saattajat kävelivät perässä — lähimmät sukulaiset ainoastaan. Utelaita ihmisiä nappureista ei ollut tien vierissä ikemässä. Ojhan haudataan viettäviä vaivastalon asukkaita — kukapa heistä välittää.

Haudausmaallakin huomaa eron rikkaiden ja köyhien haudalla. Edellisten hautoja ympäröi korkeat kivinäidat ja rautaportit, jälkimmäisten hautoja ei korista muu kuin siellä täällä jokin kuuksi tai koivu, ei mitään rajoitusta ollut minkäänkään. Rivittäin vaan yksinkertaisia mataloita puuristia ja pieniä kumpuja. Rikkaille oli vielä jokaisella ostettu sukubautta, komeita graniittia- ja marmoripatsaita, kudekia ja suuret hongat, kuiset ja koivut olivat saaneet olla päiköillään huomisessa ja kauristamassa. Mummu vietiin köyhien puolelle.

Kun hauta oli luotu umpeen, laitto Martta noukkimansa kekät kunnulle. Lyhykäisen puheen papin pidettyä ja sukulaisten virren veistyn jälkeen, lauloi Martta isänsä kanssa "Kansainvälinen". Sen jälkeen menivät sukulaiset erälle kullille, jossa nauttivat ostamiaan virvoitteita.

Vaikka tuosta ajasta on kulunut kymmeniä vuosia jäi mummuun sanat kytemään usean mieleen. Vanhemmat toistivat lapsilleen niitä ja kuiskailivat nappureilleen.

Jos vanhus olisi saanut elää elämänsä undelleen, olisi hän tiennyt elää sen toisin. Ei nöyränä, halpana orjana, mutta innoikkana totuuden ja oikeuden puoltajana.

Elämänvoiman suurin raiskaaja on — elämän epävarmuus.

Köyhälistö yleensä ja varsinkin palkkatyöväestö erikoisesti työskentelee ja elää sellaisen olosuhteiden alaisena, että ne ovat kyllä kykenevät tämän väestöön, fyysillistä ja henkistä voimaa kalvamaan ja tappamaan.

Elän pitkä työpäivä, ylivoimainen ponnistelu työssä, työskentely myrkykaasuoissa ja ummehtuneissa tehtaissa, kaivoksissa y. m. tai työskentely hermostu-voimaa jättävässä räiskeessä tai hurjavauhtisessa koneessa — kas siinä sarja syitä, jotka murtautamisessa sukupolvissa kykenevät räiskaamaan työväestön elinvoimaa, rappaamaan ruumiin ja sen kautta henkisyyden. Kun

tähän vielä lisäksi tulee se että nämä työn näännyttämät joutuvat "asumaan" kurjissa, saastaisissa, mitä inhottavammassa hōkkelissä ja huolissa, eivät koskaan saa riittävästi tai lainkaan terveellistä, vaan trustien väärentämää ravintoa, niin onko lainkaan ihme, että rappeutumisen täytyy olla seurauksena. Se olisi enemmän kuin ihme, jos asia ei olisi näin.

Mutta työväestön elinvoimaa ehkä vielä enemmän kuin nämä mainitut syyt, kalvaa, raikaa — elämän epävarmuus, alituisesti ja jättävästi vaikuttava epävarmuus tulevaisuudesta.

Tämä johtuu siitä, että yhteiskunta ei vähimmänsäkään määrässä takaa yksilön elämää, toimeentuloa, vaan jokainen on pakotettu itsekohtaan huolehtimaan elämästään, taistelemaan siitä ja elämään omaan laskuunsa. Jokainen yksilö on pakotettu tekemään tällä tavalla, josta johtuu, että ihmisten kesken vallitsee mieleton, sokea, itsekäs ja raaka kilpailu ja kamppailu. Kukaan ei voi katsoa muuta kuin omaa etuaan. Tämä kamppailu vielä kaiken lisäksi on niin epätasainen, suhdaton, että ehdoton ihmiskunnan enemmistö ei luultakkaan ponnistuksesta huolimatta saa vähääkään siedettävää toimeentuloa. Ihmisten taistelu elinehdoista on kuin uppoavan laivan väestön taistelu elämästä.

Kun yhteiskunta ei takaa toimeentuloa, niin tämä aiheuttaa sen että "huoli huomisesta" (tulevaisuudesta) on koskaan pois-lähemättömänä painajaisena. Se jättää, kalvaa aina, päivällä ja yöllä, silloinkin, kun uuvuttavan raadannan väsyttämä ruumis saa levähtää. Elämän huolet jättävät vaikutuksiansa silloinkin, kun ne eivät tunnu erikoisen tuskaisilta, tukahduttavilta. Ne eivät hetkeksikään jätä rauhaan köyhälistöläistä.

Niin pian kun köyhälistön lapsi alkaa vähääkään elämää ymmärtää, elämän huolet alkavat hänen hentoa olemustaan myrkyttää ja kiihdyttää. Kun hän joutuu omakohtaiseen elämän taisteluun, johonka hän joutuukin niin valitettavan varhain, jo silloin kun hän ei siihen kykeneisikään, niin elämän epävarmuus verisesti vastaan irvistele. Nuoruuden haaveikas mieli keettaisi kuvailla korkeita päämääriä, yleviä ihanteita — mutta kylmä todellisuus ne armotta, säälimättä murskaa. Tulevaisuus on tumma, on ruvettava häpeälliseen konikauppaan ihanteistaan, pyrkimyksistään, mutta vaikka kuinka itesyyttävän alhaiseksi ne on asettanut, niin ne ei vielä sittenkään ole toteutumisen mahdollisuuksien piirissä. Näin murjoutuu nuoruuden elämänkevät.

Kun on ehtinyt kohtalonsa yhdistää toiseen elämän hylkimään onnettomuustoveriin ja varsinkin kun alkaa elämä hedelmään kantaa, elämänhuolien paine vaan lisääntyy ja muuttaa luonnettaan eikä suinkaan kantajien eduksi. Jokainen uusi elämään tulija lisää huolia, saattaa kauhulla ajattelemaan tuloksia, jopa häneitä kielämään elämän oikeuden, sa-

man, jonka suostasta hän itsekin on — huolien raskasta taakkaa kantamassa. Vieläpä haudan partaalla oleva vanhuskin tuntee tappavaa huolta siitä syystä, että yhteiskunta ei turvaa hänen lastensa, rakkaimpainsa elämää.

Synkkiä, puhuvia ovat ne vaot ja jäljet, joita kyntävät elämän huolet köyhälistöläisen kasvoille ja koko olemukseen. Ne tappavat ihmisen, jumalaisen ihmisen, hymyilevän, hilpeän elämän. Kummako, jos meissä ei ole eleganttisuutta — sen on raikkannut huoli elämästä. Kummako, että muutamme laahustaviksi ruumiioiksi, elämän varjoiksi, elämän irvikuviksi.

Työttömyyden muodossa palkkatyöläistä pääasiassa elämän epävarmuus ahdistaa, mutta tämä onkin niin puristava, että sen moni vaihettaisi perin miikkaan mutta varmaan ja tästä syystä vähemmän kuluttavaan elämään.

Tämä elämän epävarmuus ei ainoastaan kalva työväestöä, vaan suurta osaa porvaristoa, kaikkia muita paitsi alimmalle asteelle vajonneita ryyssykkäitä ja muutamia suurporvareita. Emme puhu porvarien puolesta, mutta voimme kumminkin osottaa miten laajoilla aloilla elämän huolien halla liikkuu.

Ja tämä kaikki siitä syystä, että yhteiskunta ei takaa jäsentensä toimeentuloa, vaikkapa se sen voisi ja tulisi tehdä. Mikä painajainen poistuisikaan ihmiskunnalta, jos yhteiskunta ottaisi kantakseen, kontolleen yksilöiden elämän huolet.

Mutta valitettavasti tätä ei kykene tekemään mikään taikamagii, mikään muu kuin sosialismi. Vasta sosialismin vallitessa ihmiset vapautuvat elämän huolistaan.

Eikö siis kannata toimia sen hyväksi?

Yhteiskunta voi taata jokaisen jäsenensä toimeentulon. Tämä pätevästi osottaa se että elämän tarveaineista todellisuudessa ei ole puutetta nykyisenkään tuotannon vallitessa, vaikkapa se ei kykenekään kaikkia tuotanto-voimia lainkaan edullisesti käyttämään. Niinpian kuin tuotanto siirretään yhteiskunnalle, sille siirtyy huoli jäsentensä toimeentulosta. Ja tämä tapahtuu niinpian kun työväestön enemmistö huomaa että nykyinen yksilöllinen, anarkistinen ja mieleton elämän kamppailu ennenpitkää tyyten sortaa työväestön ja koko ihmiskunnan ja kun yhteiskuntataloudelliset seikat tekevät mahdolliseksi työväestön tarttumisen yhteiskunnan ohjaksiin.

K. Aine

Työmiehen Joulussa, 1916.

Olemassaolon taistelu.

Kirj. Kate Richard O'Hare. Kilpailusta puhuessa tarkotetaan sitä toimintamuotoa, joka on hallinnut ihmiselämää läpi kaikkien eri yhteiskuntamuotojen. Henkiorjuus, maorjuus ja palkkaorjuus ovat vain kilpailujestelmän erilaisia ilmaistuu-

 ✦ NEW YORKIN SUOM. NAISTEN ✦
 ✦ OSUUSKOTI ✦
 ✦ JA PAIKANVÄLITYS-TOIMISTO ✦
 ✦ 241 Lenox Ave. & 122 St. ✦
 ✦ Telefooni: 813 Morning side ✦

Levittäkää Toveritarta.

ROSSLAND, B. C., Canada, S. S. Osaston (Box 454) onpeluseura kokoontuu joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstaita kello 7:30 Kansanhuolissa, jossa s. s. osaston kokouksetkin ovat joka toinen sunnuntai kello 3 j.p.p.

HANNAN S. S. O. onpeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, ILL. S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen kello 2 j.p. — Osaston onpeluseuran kokoukset ovat joka kuukauden toisena torstaina, alkaen kello 2 j.p.p. Kahvia kokouksen loputtua.

toja ihmiskunnan kehityksellensä.

Eusin kilpailivat sukukunnat metsästysmaitten käyttöoikeudesta. Sitte kilpailtiin maanomistuksesta, orjienomistuksesta ja vallasta. Vasta palkkajärjestelmän tultua käyttämöön tuli kilpailu työväenluokan keskuudessa mahdolliseksi. Nykyaikana kilpailaan joko onaisuuden kasaamisesta tai työpaikoista, ja se plottuu kaikkiin ihmiselämän toiminta-aloihin tehden ihmiset näikäisten susien kaltaiseksi, jotka raatelevat toisiaan taistellessaan saaliista keskenään.

Konettuotannon laajentuessa eivät enään yksilöt voineet yksinönsä omistaa ja käyttää tuotannon välineitä, joten tuli välttämättömäksi perustaa kumppanuusliikkeitä. Nämä kumppanuuksliikkeet kilpailivat keskenään kaupasta. Kilpailussa heikommat liikkeet joko hävitettiin tai yhdistettiin suurempiin liikkeisiin ja niin muodostui korporatsioneja. Korporatsionit kilpailivat, nielivät heikommat ja kasvoivat ja niin vihdoin syntyivät trustit. Trustien ilmaantuminen antaa kuoliniskun kilpailulle omistavan luokan keskuudessa. Kilpailu omistuksessa ja tuotannossa joutuvat muinaismuistokokelemaan, jonne henkiorjuus ja maorjuus ovat joutuneet ja osuustoiminta omistuksessa ja tuotannon johdossa astuu kilpailun tilalle.

Maailman työ nykyään perustuu sekä yhteistoiminnalle että kilpailulle. Ihmiskunnan ruokatarpeet tuotetaan yhteistoiminnallisesti vilja-, hedelmä- ja liha-trustin johdolla. Kutomateollisuus-trustin johdolla tuotetaan vaatetus ihmisille ja rauta-, puutavara- ja rakennuttajain trustit laittavat suojat. Rautatie- ja laivaturstit kulettavat meitä paikasta toiseen. Pappientrusti pitää huolen sielustamme ja lääkärin trusti ruumiimme terveydestä (tai sairaudesta) ja hautaustoimittajain trusti laittaa meidät maahan, kun kuolemme. Näiden trustien omistajat eivät kilpaile keskenään, vaan toimivat ko-operatiivisesti kaikilla mahdollisilla keinoilla. Työläiset myöskin tekevät työtä ko-operatiivisesti eli yhteistoiminnallisesti; he kilpailevat vain työn saamista.

Omistavalle luokalle on yh-

(Jatkua seitsemänneltä sivulta)